

A portrait of an elderly woman with short, reddish-brown hair, smiling and looking upwards and to the right. She is wearing a dark green, textured top, a long pearl necklace, and large pearl earrings. The background is a plain, light-colored wall.

JANINA RADVILĖ

NIEKADA  
NEVĖLU

SVAJOK. PLANUOK. IŠDRĮSK

GYVENTI



JANINA RADVILĖ

NIEKADA  
NEVĖLU  
GYVENTI

SVAJOK. PLANUOK. IŠDRĮSK

VILNIUS 2017

Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versiti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama ši kūrinį, esantį bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tinklais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

Viršelyje – Žanetos Paunksnės nuotr.

© Janina Radvilė, 2017

© „Tyto alba“, 2017

ISBN 978-609-466-261-4

# TURINYS

- 9 / ĮVADAS
- 23 / SUSTABARĖJUSIOS NUOSTATOS RIBOJA
- 45 / KELIAUKITE. GRĮŠITE JAUNESNI
- 63 / REIKIA LAIKO? LAIKO YRA
- 83 / MEILĖ SAU NETURI PABAIGOS
- 99 / ŽVILGSNIS Į SAVE
- 113 / SĖKMĖ – MŪSŲ VIDUJE
- 123 / BENDRAVIMAS – GRAŽIAUSIA GYVENIMO DOVANA
- 159 / KAS MUMS TRUKDO TURĖTI PINIGŲ
- 171 / HOBIS PAĮVAIRINA GYVENIMĄ
- 187 / KURKIME ANTROSIOJOS GYVENIMO PUSĖS PLANUS
- 201 / NEBIJOKIME NAUJOVIŲ
- 209 / ŽILAPLAUKIS ROMEO

# ĮVADAS

---

Anglų rašytojas Charlesas Lambas pasakė: „Mūsų dvasia pražyla anksčiau už mūsų plaukus.“ Bet aš norėčiau perfrazuoti – neleiskime, kad mūsų siela pražiltų anksčiau už mūsų plaukus.

Ši knyga skiriama tiems, kuriems svarbus visas jų gyvenimas. Tiems, kurie nori prisiimti atsakomybę už savo gyvenimą, jam vadovauja, gyvena, turėdami savo tikslus ir jų siekdami, stebėdami, atpažindami, kas jiems trukdo, ir bandydami tai keisti.

Tiems, kurie yra aktyvūs, kurie plečia savo įtakos ratą, nes supranta, kad niekas kitas labiau nepaveiks jų gyvenimo nei jie patys.

Kurie nori nugyventi visą jiems skirtą buvimą žemėje kuo prasmingiau ir patirti kuo daugiau džiaugsmo.

Nenoriu nieko mokyti, niekam nieko nurodyti – manau, neturiu tam nei teisių, nei kompetencijų. Tiesiog dalijuosi savo mintimis, patyrimu, stebėjimu. Tuos, kurie skaitys, kviečiu tiesiog pamąstyti, kaip savo gyvenimą padaryti pilnatviškesnį. Džiaugsiuosi, jei kokios nors mano čia išsakytos mintys kam nors padės to siekiant.

Gal pritarсите mano mintims, o gal ir ne – ir tai gerai, nes tokiu atveju jums ateis į galvą kitokios, savos mintys.

Prisistatysiu – nesu nei rašytoja, nei psichologė, nei žurnalistė. Šiuo metu esu lyderystės, asmeninio efektyvumo tobulinimo ir kitokių vadybos mokymų lektorė, pasukusi į šį kelią gana vėlai, kai, būdama universiteto informacinių technologijų dėstytoja, docentė, pajutau, kad tas darbas man nebeteikia pasitenkinimo. Todėl, jau gerai perkopusi penktą dešimtį, baigiau vadybos ir lyderystės magistro studijas, nes ši sritis – žmonės, o ne kompiuteriai, – pradėjo mane labiau dominti.

O kalbėdama apie vadybą vis labiau ėmiau domėtis žmonėmis, jų santykiais. Kiek žmogaus veikla, nesvarbu, kuo jis užsiimtų, jo sprendimai priklauso nuo jo paties, nuo to, koks jo paties gyvenimas, kaip jis jam pats vadovauja. Ši tema nuvedė mane dar toliau – kaip vadovauti sau ne tik aktyvaus darbinio gyvenimo laikotarpiu, bet ir kaip pasiruošti tolesniam savo gyvenimo etapui. Etapui, kai baigiasi aktyvi darbinė veikla, nesvarbu, kur būtume dirbę – valstybinėje institucijoje, privačioje organizacijoje, mokymo įstaigoje ar dar kitur.

Tai įvykis, kurio neišvengsime. Nieko nepakeisime. Tačiau reaguoti galime įvairiai – ir vienaip, ir kitaip. Galime dejuoti, jaustis nelaimingi, nuskriausti, neįvertinti... Galime bandyti patys daryti, kas nuo mūsų priklauso, ką leidžia mūsų jėgos bei sveikata, kad galėtume gyventi ir jaustis kuo geriau. Labai gerai šią situaciją atspindi tokia formulė:

$$\mathbf{I} + \mathbf{R} = \mathbf{P},$$

kur:

$\mathbf{I}$  – įvykis,

$\mathbf{R}$  – mūsų reakcija į šį įvykį,

$\mathbf{P}$  – padarinys.

Kaip matome, įvykis visada sukelia kokių nors padarinių. Tačiau kokie jie bus, priklauso tik nuo mūsų reakcijos į tą įvykį – tai vienintelis dalykas, kurį galime keisti ir kuris gali pakeisti įvykio sukeltus padarinius, vaizdžiai tariant – arba mus nužudyti, arba palikti gyvus.

Taigi, viskas priklauso tik nuo mūsų. Tik mes galime kažkiek pakeisti to įvykio (perėjimo iš įprastos darbinės veiklos) padarinius.

Kaip iš anksto pasiruošti šiam pokyčių laikui, kad jis nenukristų mums kaip sniegas iš giedro dangaus? Juk visi puikiai žinome, kad laikas eina ir jo nei sustabdysi, nei pasuksi atgal, – po vaikystės ateina jaunystė, paskui – branda, o tada – ir vyresnis amžius. Visi tai žino, bet dažnai elgiasi taip, lyg tai grėstų tik kitiems. Todėl šiandien kai kas leidžia sau pasišaipyti iš senatvės, iš vyresnių žmonių, juos kažkaip keistai pra-

vardžiuoti, lyg nesuprastų (turbūt nesupranta), kad netrukus ir jie patys bus tose gretose – tų „senolių“, „pensininkų“, „bočių“, „senjorų“.

ŠI ŽMONIŲ GRUPĖ NIEKAM NEJDOMI. O JUK JI NE TOKIA JAU MAŽA – LIETUVOJE ŠIUO METU YRA 548 000 VYRESNIŲ NEI 65 METŲ ŽMONIŲ, O TAI SUDARO 20,5 PROC. – NET PENKTADALĮ – VISŲ GYVENTOJŲ.

Kai pradėjau apie tai kalbėti savo paskaitose ir publikacijose spaudoje, supratau, kad ši tema daug kam nauja ir negirdėta, kad niekas viešai apie tai per daug nekalba. Na, paieškoję galime rasti apie pensijų dydį Lietuvoje, vyresnių žmonių mitybą, ligas. Beveik ir viskas. Pasenote – ir nėra ką apie jus čia ir kalbėti. Įrašėme jus į senjorų, bočių, senolių ar pensininkų gretas ir išnykote iš mūsų

horizonto. Nebent kam nors prieš rinkimus prireikia, tuomet graudžiai papostringauja apie anos valdžios skriaudas mums, kurios būtinai bus ištaisytos išrinkus naują valdžią. Ir tiek žinių. Iki naujų rinkimų.

Šiaip ši žmonių grupė niekam neįdomi. O juk ji ne tokia jau maža – Lietuvoje šiuo metu yra 548 000 vyresnių nei 65 metų žmonių, o tai sudaro 20,5 proc. – net penktadalį – visų gyventojų.

Be to, šis žmonių sluoksnis linkęs net didėti – gyvenimo trukmė ilgėja (paradoksas – nepaisant prastėjančios medicininės priežiūros), todėl ateityje vyresnio amžiaus žmonės sudarys dar didesnę gyventojų dalį.

Kiek jiems skiriama dėmesio, rodo ir mūsų televizijos – pa-  
vyzdžiui, yra daugybė įvairių laidų jaunimui, net laida žvejams,

pirties mėgėjams, bet nė vienos, skirtos vyresnio amžiaus auditorijai, kur būtų aptariamoms jiems kylančios problemos, lyg tos temos nebūtų aktualios visiems – juk prie tos auditorijos kada nors prisijungs kiekvienas šiandien televizijoje dainuojantis, šokantis ar žvejojantis ir į senus žmones žiūrintis dažniausiai abejingai, o kartais ir pašaipiai.

Niekas niekada niekur nekalba apie tai, kaip tvarkyti savo gyvenimą, kol esi brandžiame amžiuje, kad senatvė neužkluptų nelauktai ir netikėtai (nebent pensijų fondų draudimo bendrovės, nes jiems reikia klientų). Kad būtume tam pasiruošę, kad padarytume viską, kas priklauso bent nuo mūsų, kad netektų pasikliauti ne taip jau besistengiančios valdžios malone.

Kaip gyventi vyresniame amžiuje, kuo užsiimti, kaip jaustis, kaip bendrauti, ką veikti ar apskritai veikti, ką mylėti ar apskritai mylėti.

Dabar kažkodėl kyla toks negeras jausmas – buvo žmogus, darbavosi kartu, bet va, vieną dieną „išėjo į pensiją“ – išėjo ir išėjo iš mūsų aplinkos, pasaulio, minčių, kasdienių reikalų, jis jau ten, už tos ribos, užtvaros, skiriančios mus ir juos. Ir tegul ten sau gyvena ir nesuka mums galvos.

Taigi, suprantame, kad niekas kitas nenugyvens už mus mūsų gyvenimo, niekas juo nepasirūpins, viskas mūsų rankose. Todėl nereikėtų užmerkti akių, nelaikyti kaip stručiams įkišus galvų į smėlį laukiant, kad gal viskas praeis pro šalį, – tikrai nepraeis, o patiems planuoti ir veikti – kad gyvenimas teiktų džiaugsmo visą mums duotą laiką.

Juk daug kas priklauso nuo pačių žmonių – ar negirdime kartais tokių sakinių: „Aš pensininkas, kas čia mane mato, kam aš čia svarbus“, ir t. t. Ne kam – o pirmiausia pačiam sau. Juk malonu stebėti vyresnius žmones – pasipuošusias, susišukavusias, pasidažiusias moteris, tvarkingai apsirengusius vyrus.

Kelionėse stebiu daug keliauti mėgstančius vyresnius užsieniečius – kaip jie bendrauja, kaip atrodo. Stebiu vyresnes poras šokančias restorane. Vieną vis su savo dama po vakarienės šokantį elegantišką britą net pavadinome misteriu Pinkertonu (iš „Mano mielosios ledi“). Ir nemanau, kad viską lemia tik pinigai.

Mes, tiek ilgai buvę uždaryti tarp sienų, dabar taip pat galime keliauti, fiziškai esame laisvi. Tačiau neišlaisvėjome mąstysena – jaunimas jaučiasi laisvas, nes jų ta nelaisvė neslėgė, o vyresnioji karta vis dar susikausčiusi. Pažiūrėkime, ar labai jau daug vyresnių lietuvių keliauja, net ir tie, kuriems lėšos tai leistų. Daug kam atrodo, kad savo pinigus jie turėtų leisti kitiems, svarbesniems dalykams. Šioje knygoje nemažai apie tai kalbėsime.

Žinoma, užsieniečių pensijos daug didesnės už mūsų. Tačiau ne pensijų sistemą reikia kaltinti dėl to, kad jos tokios mažos. Pensija – tai tam tikra valstybės nustatyta mūsų buvusio uždarbio dalis. Ji įvairiose valstybėse skirtinga: didžiausia Olandijoje, net 90 proc. buvusio atlyginimo (pensija – apie 3000 eurų), Austrijoje – 78 proc. (pensija 2000 eurų), Danijoje – 68 proc. (pensija 3500 eurų).

Tačiau yra ir blogiau: Bulgarijoje – tik 18 proc. (pensija 80 eurų), Rumunijoje – 30 proc. (pensija 200 eurų).

Ir net tokioje turtingoje šalyje kaip Jungtinė Karalystė – tik 22 proc. buvusio uždarbio, Airijoje – 32 proc., Vokietijoje – 50 proc. Šiose šalyse žmonės nuo pat savo darbinės veiklos pradžios rūpinasi savo būsima pensija – moka įmokas į specializuotus pensijų fondus. Nes su vidutine 550 eurų pensija Jungtinėje Karalystėje taip pat nesijaustumei turtuoliu.

Europos Sąjungos pensijos vidurkis – 57 proc. buvusio uždarbio, Lietuvoje – 46 proc.

Tačiau bėda yra uždarbio dydis – nuo to priklauso ir pensija. Pvz., Airijoje, kur pensijai skiriama mažesnė dalis nei Lietuvoje – 32 proc., vidutinė pensija yra 1000 eurų, Jungtinėje Karalystėje (22 proc.) – 550 eurų, o Lietuvoje (46 proc.) – tik 270 eurų.

Ši knyga pensijų nepadidins, manau, kad jų nepadidins niekas. Ateityje jos gali net mažėti, nes prognozuojama, kad po 20 metų Lietuva galės skirti pensijai tik 30 proc. buvusio uždarbio. Bet gal ši knyga padės suprasti, kad tik mes patys galime savimi pasirūpinti. O rūpintis tuo būtina pradėti iš anksto – kuo anksčiau, tuo geriau. Ir ne tik kaupti lėšas senatvei, bet ir numatyti veiklas, kuriomis galėtume užsiimti, kurios padėtų jaustis geriau ne tik materialiai, bet ir moraliai – jaustis reikalingam, būti veikliam.

RŪPINTIS SAVIMI  
BŪTINA PRADĖTI IŠ  
ANKSTO – KUO ANKSČIAU,  
TUO GERIAU. IR NE TIK  
KAUPTI LĖŠAS SENATVEI,  
BET IR NUMATYTI VEIKLAS,  
KURIOMIS GALĖTUME  
UŽSIIMTI.

Kiekvienas kurkime savo antros gyvenimo pusės modelį, o kartu aktyviai prisidėkime ir prie savo šalies sprendimų. Nes kuo daugiau apie tai bus kalbama, tuo daugiau atsiras ir girdinčių. Juk tylinčių niekas negirdi.

Elkimės oriai, bet aktyviai, jei norime, kad mus išgirstų, pastebėtų. Nesileiskime išstumiami už to „jų“ rato ribų, nesileiskime pravardžiuojami. Štai, man visam gyvenimui įstrigo šviesios atminties mano mamytės žodžiai vienam savimi pasitikinčiam ir pasipūtusiam žmogėnui, kuris į mano mamą, kartu važiuojančią tarp miestiniu autobusu, kreipėsi „močiute“. O mano mama, dar tais sovietiniais laikais, kai ponai ir ponios buvo išnykę, jam išdidžiai atsakė: „Močiutę jūs palikote kaimė, ir, kaip matau, visai neseniai. O aš esu ponia.“

Taigi, kaip sako Eleanor Roosevelt: „Niekas mūsų nepažemins, jei mes patys to daryti neleisime.“

Patys būkime savo gyvenimo vadybininkais, numatykime savo ateitį, turėkime ne tik planą A, bet ir planą B. Nes savo gyvenimą turime nugyventi patys. O jis duotas mums tik vienas.

Pasirodžius spaudoje mano publikacijoms šia tema, gaunu daug laiškų – iš to matyti, kad tema aktuali ir reikalinga. Žmonės laiškuose prašo patarimų, nori pasikalbėti. Sunku būtų pasikalbėti su kiekvienu asmeniškai, tačiau mielai paskaitysiu grupei klausytojų paskaitų šia tema, man visada įdomu dantis – duoti ir kartu gauti iš klausytojų.

Dėkoju savo šviesaus atminimo Mamai, kurios dėka ne tik kad esu šiame pasaulyje, bet ir esu tokia, kokia esu, žinau

ir suprantu tai, ką žinau ir suprantu. Nes ji man įdiegė norą visada ko nors siekti, nesustoti. Ji visu savo buvimu liudijo, kad nesvarbu, koks sunkus būtų likimas (o jos toks ir buvo tais permainingais laikais), visada galima rasti džiaugsmo nors mažuose dalykuose, reikia tik juos pastebėti.

## ŠIEK TIEK STATISTIKOS

Nuo 1980 m. Europoje skaičius žmonių, kurių amžius 60 metų ir daugiau, padvigubėjo.

Iki 2050 m. žmonių, kurių amžius 80 metų, skaičius išaugs keturis kartus – iki 395 milijonų.

Iki 2050 m. tokių pagyvenusių žmonių bus daugiau negu vaikų, jaunesnių nei 14 metų.

Dažnai girdimi teiginiai:

- nykstanti Lietuva;
- senstanti Lietuva;
- moteriškėjanti Lietuva.

Tiesa tai ar ne? Kaip mes atrodome Europos valstybių kontekste? Pasižiūrėkime, ką sako faktų į vatą nevyniojanti statistika.

Lietuvoje gyveno:

METAI	GYVENTOJŲ
1991	3 693 708
2001	3 486 998
2011	3 052 588
2015	2 921 262
2016	2 888 558
2017	849 317

Per 27 metus mūsų sumažėjo 844 391 – jau netoli ir iki milijono. Na, tikrai, lyg ir pamažu nykstame.

O kaip su tuo senėjimu? Lietuvoje gyveno 65-erių metų ir vyresnių žmonių:

METAI	IŠ VISO	VYRŲ	MOTERŲ
2015	547 385	184 204	353 181
2016	546 527	182 529	363 998
2017	548 942	185 201	363 741

65-erių ir vyresnių žmonių procentas sudaro beveik penktadalį visų gyventojų:

METAI	2015	2016	2017
Vyresni nei 65 m. žmonės sudaro (%)	19,32	20,13	20,47
Vyresni nei 85 m. žmonės sudaro (%)	2,17	2,28	2,38

Na, kažkiek kas metai senstame, bet ne taip ir labai.

Panašus ir Europos Sąjungos šalių vidurkis – 2015 m. daugiau nei 65 metų žmonių buvo 18,9 proc.

O kad senstanti visuomenė moteriškėja, tai jau tikra teisybė. Štai, koks Lietuvoje vyresnių vyrų ir moterų santykis:

METAI	2015	2016	2017
Vyrų 65 m. ir daugiau (%)	6,78	6,79	6,50
Moterų 65 m. ir daugiau (%)	12,10	13,27	12,76
Vyrų 85 m. ir daugiau (%)	0,472	0,545	0,573
Moterų 85 m. ir daugiau (%)	1,66	1,73	1,81

Taigi, vyresnių vyrų dvigubai, o vėliau jau ir trigubai mažiau nei moterų.

Duomenys paimti iš Lietuvos Respublikos statistikos departamento bei Eurostat.

## NESIPRAVARDŽIUOKIME

Keista, kad nė vienai gyventojų grupei nėra prigalvota tiek pavadinimų, kaip vyresnio amžiaus žmonėms. Na, kad juos vadiną „pensininkais“, tai jau tapo įprasta, nors kodėl dirbančių žmonių niekas nevadiną „algų ėmėjais“? Yra ir dar viena grupė – „pašalpų gavėjai“. Kur dar „bočiai“, „močiutės“ ar „diedukai“. O juk kokios nors gatvėje sutiktos moters nevadiname „mamyte“.

Dar, ypač žiniasklaidoje, jiems suteikiamas vardas „senoliai“, rašoma: „Pasakė senolis...“ ir t. t. Tai gal tuos apie senolius straipsnius rašančius žurnalistus vadinti, pvz., „pabuvusiais“?

Na, o nemažai daliai Lietuvos gyventojų suteiktas pavadinimas „senjorai“. Tarptautinių žodžių žodyne „senjoras“ (pranc. *seigneur*) – senjorijos savininkas, stambus žemvaldis. Kažkodėl lietuvių kalbos sergėtojų tas žodis neišverčia iš klumpių, nors jie taip aktyviai gina lietuvių kalbą nuo visokių „svetimybų“. Atmenu, rašiau knygą informacinių technologijų tema, tai tokiems įprastiems ir visur vartojamiems IT terminams, kaip, pvz., *combo-box* sergėtojai sumąstė atitikmenį „Pasirinktinė įvestis“, kurios reikšmės ar paskirties nei jie patys, nei niekas kitas nesuvokė, ir įsakė visur knygoje tą terminą vartoti. Turėjau visur skliausteliuose pridurti, kad tai – *combo-box*. O mygtukų paspaudimus ištaisė į „bakstelėjimus“, tai teko dar ir baksnoti.

Italijoje, Ispanijoje „senjoras“ – kreipinys į vyrą, Lietuvoje į vyrą kreipiamės „pone“. O Lietuvoje visi pagyvenę – senjorai, ir jau nebesvarbu, vyras tai ar moteris, juk pagyvenęs, koks gi skirtumas...

Senjorams skirti leidiniai, kavinės kviečia juos nemokamos arbatos ar kavos puodelio. O gal kavinė galėtų, pvz., savo skelbimą išspausdinti ir taip: „Kviečiame visus kavos ar arbatos puodelio sekmdieniais nuo 12 iki 14 val. Vyresnio amžiaus žmones vaišinsime nemokamai.“

Kai mūsų žurnalistai rašo apie vyresnį žmogų, nori tas žmogus ar ne, būtinai stengiasi nurodyti jo amžių, pvz., „Jonas Petraitis (69)“, lyg norėdami parodyti, kad į tą žmogų reikia atitinkamai ir žiūrėti. Kodėl nerašo – mūsų premjeras (XX) ar pan. Siūlau dėl išsamaus vaizdo apie žmogų nurodyti skliausteliuose ir kitus jo matmenis – ūgį, svorį, klubų, krūtinės, liemens apimtis. Perskaitai – Ponia Svajonė (36, 168, 124, 130, 100), iškart išsamus vaizdas.

Pasiūlymas – skirstykime visus žmones pagal jų amžių, atitinkamai juos ir vadindami. Pavyzdžiui, taip: iki 8 metų amžiaus – geltonsnapiai, nuo 8 iki 15 – pienburniai, nuo 15 iki 25 – vaikėzai, nuo 25 iki 35 – pabuvę, nuo 35 iki 45 – pavytę, nuo 45 iki 55 – suvytę, nuo 55 iki 65 – nuvytę, o toliau jau būtų galima pakelti juos ir į garbingą senjorų rangą.

---

---

JANINA RADVILĖ – informatikos mokslų daktarė, dėstydama šias disciplinas universitete, ilgainiui suprato, kad ją labiau domina ne informatikos dalykai, o žmonės – vadovavimas, lyderystė, bendravimas, efektyvus gyvenimas. Baigusi dar ir vadybos magistrantūros studijas, toliau gilino žinias domimoje srityje, mokėsi – įgijo ugdomojo vadovavimo bei neurolingvistinio programavimo praktiko sertifikatus. Skaito paskaitas vadovavimo, lyderystės, asmeninio tobulėjimo tematika, publikuoja straipsnius.

---

Domėjimasis efektyvesnio gyvenimo tematika autorę atvedė prie temos, kad prieš imantis vadovauti kitiems svarbu pirmiausia sugebėti vadovauti savo gyvenimui.

Knyga „Niekada nevēlu gyventi“ skiriama tiems, kuriems svarbus visas jų gyvenimas. Tiems, kurie nori prisiimti atsakomybę už savo gyvenimą, jam vadovauja, gyvena, turėdami tikslų ir jų siekdami, stebėdami, atpažindami, kas jiems trukdo, ir bandydami tai keisti. Kurie nori nugyventi visą jiems skirtą buvimą žemėje kuo prasmingiau ir patirti jame kuo daugiau džiaugsmo. Kaip pasiruošti tolesniam savo gyvenimo etapui, pokyčių laikui, kad jis nenukristų mums kaip sniegas iš giedro dangaus, kai baigiasi aktyvi darbinė veikla? O juk tai ne tokia jau maža grupė – Lietuvoje vyresni nei 65 metų žmonės sudaro net penktadalį visų gyventojų.

\*\*\*\*\*

*Keista, kad nė vienai gyventojų grupei nėra prigalvota tiek pavadinimų, kaip vyresnio amžiaus žmonėms. Na, kad juos vadina „pensininkais“, tai jau tapo įprasta, nors kodėl dirbančių žmonių niekas nevadina „algų ėmėjais“? Kur dar „bočiai“, „močiutės“ ar „diedukai“? Juk kokios nors gatvėje sutiktos moters nevadiname „mamyte“.*

\*\*\*\*\*

*Pasiūlymas – skirstykime visus žmones pagal jų amžių, atitinkamai juos ir vadindami. Pavyzdžiui, taip: iki 8 metų – geltonsnapiai, nuo 8 iki 15 – pienburniai, nuo 15 iki 25 – vaikėzai, nuo 25 iki 35 – pabuvē, nuo 35 iki 45 – pavytę, nuo 45 iki 55 – suvytę, nuo 55 iki 65 – nuvytę, o toliau jau būtų galima pakelti juos ir į garbingą senjorų rangą.*



Pirkite internetu  
[www.tytoalba.lt](http://www.tytoalba.lt)